

בית המשפט העליון בירושלים

כ"ס"ס 10/

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים

הערות

נגד

ענת כח יגאל קם
באמצעות ב"כ עו"ד אביגדור פלדמן
ו/או מירב חורי ו/או מיקי חובה ו/או חיים יצחקי
מרחוב הברמן 10, תל-אביב
טל. 03-6852220 פקס. 03-6869775

המשיבה

תודעת ערר

מוגש בזה ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו במ"ת 10-17995-01 (כבוד השופט ז. המר), מיום 10.2.10 (להלן: החלטה), בה הורה על שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר בתנאים הבאים:

1. מעצר בית מלא בבית אימה ברחוב רביץ 1/6 בתל אביב, בפיקוחה של האם.
2. הפקדה כמזומן או בערבות כנקאית בסך של 100,000 ₪ להבטחת המיציבותה, להבטחת נשיאת שונשה היה ויטל, או למניעת שיבוש ההליכים.
3. ערבות עצמית וערבות צד ג' של אם המשיבה בסך של 150,000 ₪ כל אחת.
4. צו עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון.
5. איסור על יצירת קשר עם מי מן העיתונאים ששמן הוזכר בכתב דאישום.
6. ניתנה למשיבה ארכה של 7 ימים להפקדת הכסף והערבות וארכה של 24 שעות להפקדת הדרכון.

P.12

TD 026467239

13-APR-2010 18:14 FROM

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות את מועד הדיון בדחיפות המדינית, נוכח העובדה כי המשיבה משוחררת כעת לחלוטת מעצר, דבר אשר על פי הפסיקה העוררת מקים סיכון ממשי ביותר לביטחון הציבור או לביטחון המדינה.

נוכח רגישותו הביטחונית של התיק, התיקיים הדיון בבית המשפט קמא בדלתיים סגורות. בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות על קיום הדיון בדלתיים סגורות, כמו גם לקיים את צו איסור הפרסום שניתן על ידי בית המשפט הנכבד קמא בכל הנוגע לפרטי התיק זה.

השתלשלות העניינים:

1. ביום 14.1.10 תוגש כנגד המשיבה בבית המשפט המחוזי בתל אביב (להלן: **בית המשפט קמא**) כתב אישום בהמ"ח 10-17959-01 המייחס לה עבירה של ריגול חמור (מסירת ידיעה סודית בכוונה לפגוע בביטחון המדינה), לפי סעיף 113(ב) לחוק העונשין, התשל"ו - 1977 (להלן: **החוק**) ועבירה של ריגול חמור (איסוף והחזקת ידיעה סודית בכוונה לפגוע בביטחון המדינה) לפי סעיף 113(ג) לחוק.

על פי הנטען בכתב האישום, בין חודש אוגוסט 2005 לחודש יוני 2007 שירתה המשיבה בצה"ל בלשכת אלוף פיקוד המרכז (להלן: **האלוף**) כפקידת לשכה. החל מאפריל 2006 שימשה המשיבה כעוזרת רלי"ש האלוף. במסגרת תפקידה זה נחשפה המשיבה למצגות ולמסמכים סודיים ברמות סיווג שונות, שמקורם באגפי המטכ"ל השונים, בלשכת הרמטכ"ל ובאגודות השונות שבפיקוד. תוכן המסמכים כלל תוכניות שונות למבצעים צבאיים, סיכומי דיונים שונים בצה"ל, פריסת כוחות צה"ל פולל סדר כוחות הצבא, סיכומי תחקירים, הערכות מצב של צה"ל, ועידים שונים של צה"ל ועוד (להלן: **המסמכים והמצגות**).

במחלך שירתה הצבאי, ממניע אידיאולוגי ומתוך כוונה לפגוע בביטחון המדינה - בין היתר באמצעות פרסום המסמכים והמצגות לציבור - אגדה המשיבה בתקיפה שימעה לשם כך את המסמכים והמצגות ובסמוך למועד שחרורה - במאי 2007 או בסמוך לכך - העתיקה את תכנן תיקייה זו לשני דיסקים, האחד למצגות והשני למסמכים. את הדיסקים נטלה לביתה והעתיקה את תוכנם למחשב נייד בביתה. המסמכים והמצגות כללו מסמכים בסיווגים ביטחוניים שונים

בקיץ 2008 הציעה המשיבה את המסמכים שבחזקתה לעיתונאי יוסי יהושע, אך מסירה זו לא יצאה לפועל.

13-PPR-2010 18:14 FROM 10 0256467239 P.13

בחודש ספטמבר 2008, או בסמוך לכך מסרה המשיבה – ללא סמכות כדין זכוונה לפגוע
בביטחון המדינה – לעיתונאי אורי בלאו ולהלן: בלאו (disk on key) ובו חלק מן
המסמכים שהוצאו על ידה מלשכת האלוף.

[REDACTED]

לאחר מסירת המסמכים לבלאו שוחחה עימו המשיבה מספר פעמים במטרה לסייע לו
בהבנתם ובמתן הבהרות לשמות מבצעיים, יעדים וקודים המופיעים בהם, והכל בכוונה
לפגוע בביטחון המדינה. בעזרת מידע זה פרסם בלאו החל מחודש נובמבר 2008 סדרת
כתבות בעיתון "הארץ".

... כתב האישום רצ"ב ומסומן א'

נספחי כתב האישום שאינם מצורפים, בשל רמת סיווגם הגבוהה ביותר, יוצגו לבית המשפט
במהלך הדיון.

2. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרה של המשיבה עד תום ההליכים. בבקשה
נטען כי קיימות ראיות לכאורה פגד המשיבה המבוטאות על הודאותיה המפורטות
בשבדות כתב האישום; על תפיסת מתשבת האישי ובו המסמכים הסודיים שנטלה מלשכת
האלוף; וכן על חוות דעת מפורטת של אגף המודיעין בצה"ל השופכת אור על מהות
המסמכים, על הסכנה הרבה שבחשיפתם ועל חזק שיש להיגרם מהחזקתם או מסירתם
בידי אנשים בלתי מוסמכים.

בעניין עילת המעצר נטען כי עומדת נגד המשיבה חזקה סטאטוטורית לפי סעיף
21א(ג1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) התשנ"ו – 1996, לפיה
קיום יסוד סביר לחשש ששחרורה של המשיבה יסכן את בטחונו של אדם, בטחון הציבור
או את ביטחון המדינה – זאת נכלח העובדה שהיא נאשמת בעבירה שדינה מאסר עולם. עוד
נטען כי עומדת נגדה גם החזקה על פי סעיף 21א(ג1)(ג) לחוק, שכן היא מואשמת בעבירת
ביטחון כהגדרתה בסעיף זה. לבסוף נטען כי קמה נגד המשיבה עילת מעצר מכוח סעיף
21א(ג1)א, שכן קיים יסוד סביר לחשש כי אם תשחרר תנסה להימלט מן הדין, זאת נוכח
העונש החמור הצפוי לה אם תורשע בעבירות המיוחסות לה.

עד נמסר בבקשה, כי המשיבה שוחררה למעצר בית לאחר חקירתה הראשונה בשל שיקולי תקירה. לאחר איסוף מירב החומר שנלקח על ידה, בירור הוכנה המלא ובדיקה מניעה של המשיבה בביצוע העבירות, כך נטען, בשלה תישע לחירות על מעצרה.

... העתק הבקשה למעצר עד תום ההליכים רצ"ב ומסומן "ב"

3. באיון שהתקיים ביום 19.1.10 בפני בית המשפט הנכבד קמא, עתרה העוררת למעצרה למייד של המשיבה. באי כוח המשיבה לעומת זאת ביקשו את דחיית מועד הדיון לשם לימוד קומרי החקירה. בהחלטת בית המשפט שניתנה בו ביום נדחתה בקשת העוררת למעצר מייד, זאת נוכח היותה משוחררת במהלך החקירה ואי הצגת כל טענה להפרת תנאי שחרורה. במקביל, נותר בית המשפט לבקשת ההגנה והורה על דחיית הדיון ליום 26.1.10.

... העתק פרוטוקול הדיון והחלטת בית המשפט המחוזי מיום 19.1.10 רצ"ב ומסומן "ג"

4. ביום 26.1.10 התקיים הדיון בבקשת המעצר. נשמעו טענות הצדדים וחומר הראיות הוגש לעיונו של בית המשפט. המחלוקת בין הצדדים נסובה על שאלת קיומה של עילת מעצר ועל שאלת האפשרות להורות על שחרורה של המשיבה לתלופת מעצר. לא הייתה מחלוקת בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. בסוף הדיון נדחה מתן ההחלטה למועד אחר.

... העתק פרוטוקול הדיון מיום 26.1.10 רצ"ב ומסומן "ד"

5. ביום 10.2.10 ניתנה החלטת בית המשפט הנכבד קמא ובה הורה, כאמור לעיל, על שחרורה של המשיבה לתלופת מעצר. בית המשפט הנכבד קמא קבע כי לאחר התלבטות רבה הוא מוצא עצמו פטור מלהכריע בשאלה אם עלה בידי המשיבה לסתור את חזקת המסוכנות העומדת כנגדה לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, זאת, נוכח הוראת סעיף 21(ב)(1) המחייבת אותן לבחון אפשרות שחרור לתלופת מעצר. בשאלת אפשרות זו החליט בית המשפט ליתן משקל מכריע לעובדה כי המשיבה שוחררה לביתה במהלך תקירתה, על אף העבירות החמורות בהן נחשדה. לדברי בית המשפט הנכבד קמא:

"לעניין זה אי-אפשר להתעלם מכך שהמשיבה לא הייתה כלל עצורה. מעצרה לא נתבקש וזאת אף לא הובאה לכית המשפט לקביעת תנאי השחרור, על אף חומרתו הממליגה של כתב האישום. אולם, המעצר עד תום ההליכים אינו מקדמה על חשבון העונש.

המדינה מודעת למשמעותו של נתון זה (ראו עמ' 9 ש' 17 לפרוטוקול הדיון). גם אם הסיבה נעוצה בשיקולי-חקירה, כפי שטוענת המדינה, עדיין המשמעות

היא טגורמי החקירה לא סברו, בשום שלב, שהמשיבה מסכנת ענה, לאור
שימוץ המשלה המלא שלה, את ביטחון הציבור או המדינה."

בהתחשב באמור, הורה בית המשפט הנכבד קמא על שחרור המשיבה בתנאים הנוכחים
לעיל.

... העתק החלטת בית המשפט מיום 10.2.10 רצ"ב ומסומן "ה"

מכאן הערה.

האלה נימוקי הערר:

תמצית הנימוקים:

6. שגה בית המשפט הנכבד קמא עת נמנע מלעצור את המשיבה בשל הסיכון הכרוך בשחרורה;
עת נמנע מלהכריע בשאלה אם הרימה המשיבה את הנטל המוטל עליה להפריך את החזקה
הסטטוטורית העומדת נגדה; ועת קבע כי ניתן להכריע בשאלת מעצרה של המשיבה על
בסיס שאלת אפשרות שחרורה לחלופת מעצר בלבד.

7. שגה בית המשפט הנכבד קמא עת לא נתן את שאלת הסיכון הכרוך בשחרורה של המשיבה
לחלופת מעצר בהתחשב בעובדה כי [REDACTED] קיים מידע מסווג
ביותר אשר שימוש לא מושכל בו עשוי לגרום לגזק בלתי הפיך לביטחון המדינה ולביטחון
הציבור.

לדעת העוררת, הסיכון הנובע מאי מעצרה של המשיבה הינו סיכון חמור ביותר – המתקיים
ברמת הסתברות ממשית – והדרך היחידה למנוע סיכון זה הינו מעצרה עד תום ההליכים.

8. שגה בית המשפט הנכבד קמא עת קבע כי "גורמי החקירה לא סברו, בשום שלב, שהמשיבה
מסכנת ... את ביטחון הציבור או המדינה".

9. שגח בית המשפט הנכבד קמא עת קבע בהחלטתו כי "אין טענה של תשש לשיבוש הליכי
המשפט, להתחמקות או להשפעה על עדים; ומכל מקום, אפשר להבטיחם במקרה זה
בתנאים מתאימים".

העוררת תטען כי העלתה טענה זו מפורשות וגם סיכון זה – כשלעצמו – מחייב את קבלת
הערר.

הנימוקים בהרחבה:

10. העוררת תטען כי נקודת המוצא ממנה יש לבחון את שאילת קיומה של עילת מעצר בתיק דגן הינה נקודת המוצא הסטאטוטורית הקובעת חזקה לפיה יש בשחרורה של המשיבה כדי להקים יסוד סביר לחשש לסיכון ביטחון המדינה. בית המשפט הנכבד קמא נמנע מלהכריע בשאלה אם עלה בידי המשיבה להפריך חזקה זו ובכך, בכל הכבוד, שגה.

11. העוררת תטען כי שאילת אפשרות שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר, שבה התמקד בית המשפט הנכבד קמא תלויה, כאופן מובהק, בהערכתה של מידת הסכנה הנשקפת ממהלך זה לביטחון הציבור או לביטחון המדינה וכי לא ניתן לנתק את הזיקה האינחרנטית הקיימת בין שתי סוגיות אלו.

12. העוררת תטען כי שאילת מסוכנותה של המשיבה לביטחון הציבור איננה נגזרת אך מחזקת המסוכנות הסטאטוטורית, אלא - ואולי אף בעיקר - מהערכת טיב הנזק, היקפו ומידתו - שבכותה של המשיבה לגרום אם תקבל החלטה להפך את תנאי המעצר.

העוררת תטען כי
ההחלטה להפוך את תנאי המעצר
היא החלטה שיש להחליטה על-פי
ההערכתה של מידת הסכנה הנשקפת
ממהלך זה לביטחון הציבור או לביטחון
המדינה וכי לא ניתן לנתק את הזיקה
האינחרנטית הקיימת בין שתי סוגיות אלו.

[REDACTED]

13. בנסיבות אלו, תטען העוררת, די אף בחשש קל להפרת תנאי השחרור כדי להכריע את הכף בשאלת מעצרה של המשיבה. ההכרעה הנדרשת לענייננו איננה תלויה אך בהערכת הסתברותה של אפשרות הפרת תנאי השחרור, כי אם בעיקר בעוצמת הסיכון הכרוך בכך לביטחון המדינה. השבדה כי מדובר בנזק עצום ובלתי הפיך איננה מאפשרת אף נטילת סיכון רחוק, מה גם שלא עלת בידי המשיבה לשכנע כי מדובר בסיכון רחוק שכזה.

14. העוררת תטען כי החשש האמור מקבל משנה תוקף עת מדובר במי אשר לדבריה ביצעה את העבירות מושא כתב האישום מותך מניע אידיאולוגי שתכליתו היא פגיעה בביטחון המדינה. יתר על כן, במהלך כל חקירותיה בידי שירות הביטחון הכללי או במשטרה, נמנעה המשיבה, במפגיע, מלהביע חרטה על מעשיה. בנסיבות אלו לא רק שלא עלת בידי המשיבה להפריך את חזקת מסוכנותה, אלא שיש בכך כדי לחזק את החשש להתממשותו של הסיכון האמור. ודוק, כאמור לעיל, מדובר במסוכנות ברמה גבוהה ביותר לביטחון המדינה.

15. העוררת תטען כי גורמי החקירה מעולם לא סברו כי בשחרורה של המשיבה לחלופת מעצר אין כדי לגרום לסיכון לפגיעה בביטחון המדינה. נהפוך הוא. המדינה הבחירה בטיעוניה בפני בית המשפט הנכבד קמא כי התחלטה לשחרר את המשיבה נבעה - כל כולה - משיקולי

חקירה שתיקרום נגע לצורך הדחוף באיתורם ואיסופם של כל המסמכים והמצגות שהוצאו על ידי המשיבה נלשכת אלוף הפיקוד. מטעם זה, השיקול העיקרי של גורמי ההקידה בשלב הראשון של החקירה היה להגיע לשיתוף פעולה של המשיבה עצמה, ומטעם זה נלבד תחלל על לא לעוצרה בשלב זה.

לאחר שלב ראשוני זה ועד למועד הגשת האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים נבע הנושך שחזרה של המשיבה משיקולי חקירה מורכבים נוספים הנוגעים לצורך במיצוי מהלכי חקירה נוספים, שאף לשמם נדרש היה שיתוף הפעולה של המשיבה. שיקולים אלה יפורטו בהרחבה בעת הדיון. אולם, בשום שלב לא נבע אי מעצרה של המשיבה מעמדה על פיה לא נשקפת כל סכנה משחזרה.

16. העוררת. תטון כי אף אם היה ניתן לקבוע – על סמך מלוא המידע הרלוונטי הנוגע לשיקולי החקירה – כי שחזרה של המשיבה בשלב הראשוני היה מטעם כנסיבות העניין, לא היה בכך בכדי להכריע בשאלת שחזרה של המשיבה מכאן ולהבא. בעניין זה תפנה המשיבה להחלטה שחתקבלה בבש"פ 10704/02, איסקוב נ' מד"י, שבה נקבע כי:

"עובדת שחרורו של עצור מהווה רק אחד מן השיקולים שעל בית המשפט לשקול כשהוא מתבקש לשוב ולעצור נאשם כזה. כנגד שיקול זה מוטל על בית המשפט לשקול את ההכרח בהחזקתו של הנאשם במעצר, אם מחמת מסוכנותו הרבה לציבור, אם בשל חשש לשיבוש מהלכי המשפט על ידיו ואם בשל וזם חשש להימלטותו מן הדיון. לדיון, זי במסוכנותו הרבה של העורר לביטחון הציבור, הנגזרת מחומרתה המופלגת של העבירה המיוחסת לו כדי להכריע את הכף..."

בעניין זה מופנה בית המשפט הנכבד גם להחלטותיו בבש"פ 173/10, מגידו שלעאטה נ' מד"י; בש"פ 11224/05, בחן נ' מד"י; ובש"פ 9400/04, זועבי נ' מד"י.

17. העוררת תוסיף ותטען כי קביעתו של בית המשפט הנכבד קמא לפיה אין טענה לחשש לשיבוש הליכי משפט או להתחמקות, אין לה על מות שתסמוך. בעניין זה מופנה בית המשפט הנכבד לאמור בטעיף 7 לבקשת המעצר (נספח ב), שם טרחת המשיבה והבהירה כי אחת מעילות המעצר המתקיימות בענייננו הינה החשש האמור.

18. העוררת תטען כי בענייננו קיים חשש ממשי להתחמקות מהליכי שפיטה, זאת נוכח חומרת העבירות ונוכח העונש החמור מאוד הקבוע בגיין בחוק. העובדה כי למשיבה עניין אישי בהפצת המידע בחו"ל – מתוך מטרה להשחיר את פניה של מדינת ישראל בפני פורומים בין-לאומיים או במטרה לפגוע בביטחונה – רק מחזקת את החשש האמור.

19. העוררת תוען כי נסיבות עניינו – על הומרתן המופלגת ועל מניעהן – מחייכות את מעצרה של המשיבה עד תום ההליכים ועל כך מתבקש בית המשפט הנכבד להורות.

נובה כל האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערר, לבטל את החלטת בית המשפט קמא הנכבד ולהורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו.

היום, 13 אפריל, 2010
ב"ט ניסן, תשי"ע

שי ניצן
המשנה לפרקליט המדינה (עניינים מיוחדים)
בפרקליטות המדינה